

hvis ikke vi deltager i det, så vil vi jo forhindre de andre i at uddybe indsatsen. Så vi er faktisk afskåret fra at forhindre de andre i at gå videre.

Skulle de andre finde på at gå videre, så kan vi enten hæve vores forbehold ved en folkeafstemning, eller vi kan prøve at få den protokol, der står i forfatningstraktaten, overført, så skaden bliver mindre. Men det er faktisk en ganske udmærket idé, at Europa vil intensivere sin indsats mod terrorisme og grænseoverskridende kriminalitet.

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg vil gerne starte med at kvittere for, at udenrigsministeren forsøger at udtrykke sig på en måde, så jeg forstår det, det synes jeg er utrolig positivt. Jeg vil forsøge selv at leve op til det samme over for udenrigsministeren, for det er jo en ganske kompleks affære.

Vi står altså med to forskellige traktater, nemlig EU-traktatens søjle 3 og EF-traktatens søjle 1. Og det, der er tale om, er, at man vil overføre kompetence fra EU-traktaten, hvor man jo skal være enige for at lave lovgivning, til EF-traktaten, hvor man kan gøre det med flertalsafgørelser.

Det, som udenrigsministeren bare overser, er, at protokollen, som rigtigt nok indeholder Danmarks forbehold, jo er knyttet til EF-traktaten og derfor ikke afskærer Danmark fra at nedlægge veto over for EU-traktaten.

Sagen er altså, at den paragraf, ifølge hvilken man kan overføre kompetencen til flertalsafgørelser, altså det, man normalt kalder passerellen, er i EU-traktaten, og derfor har den danske udenrigsminister alle muligheder for at bruge den vetoret. For den forpligtelse til ikke at blokere, at andre lande kan gå videre, gælder kun for EF-traktaten, hvortil protokollen og Danmarks forbehold er knyttet.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Det er så pragtfuldt at høre hr. Morten Messerschmidt, det er en fornøjelse, det kunne jo have været sagt i en retssal, eller man kunne nyde en advokat som hr. Morten Messerschmidt i en god, gammel dansk spillefilm på dk4 om aftenen.

Det er jo alt sammen meget rigtigt, men samtidig er det også forkert, for vi har jo protokol 5 til Amsterdamtraktaten, og der er vi sikret, at Danmark ikke er omfattet af retsakter vedtaget i søjle 1 og ikke er omfattet af retsvirkninger, eventuelle søjlespring eller passereller, som hr.

Morten Messerschmidt siger at vi er. Men det må være klart, at når den protokol er med i Amsterdamtraktaten, så er det jo på basis af ånden fra Edinburgherklæringen, hvor vi siger, at vi ikke vil forhindre de andre i at gå videre – ellers havde vi garanteret ikke fået protokol nr. 5 i forbindelse med Amsterdamtraktaten.

Derfor ville det være at snyde de andre, vil jeg sige, hvis vi pludselig bruger denne advokatmetode, som hr. Morten Messerschmidt er i gang med at bruge, hvor han siger: Nå, jamen I glemte jo, da I lavede Amsterdamtraktaten, lige at gentage det, der stod i Edinburgherklæringen. Det ligger jo i sagens natur, at Edinburgherklæringen er forudsætningen for, at vi får protokollen.

Morten Messerschmidt (DF):

Vil udenrigsministeren bekræfte, at den nu gældende traktat er Nice-traktaten og ikke Amsterdamtraktaten, og at det nu gældende forbehold er formuleret i protokol 5?

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Det er faktisk meget enkelt. I artikel 42 i Nice-traktaten er der mulighederne for at overføre dette område fra søjle 3 til søjle 1. Det vil sige, der ikke er tale om, at man omgår nej i Holland og Frankrig, fordi det altså allerede i Nice-traktaten er forudset, at man kunne anvende den metode.

Det kræver så enstemmighed og ratifikation og alt muligt, og da er det bare, jeg siger, at hvis de andre ønsker det, føler vi ikke, at vi skal bruge det veto, som vi formelt set har, for det har hr. Morten Messerschmidt jo ret i, men det ville være imod ånden i forbeholdet.

Der vil jeg også sige, at hvis vi er i den situation, at vi får brug for at få videreført protokollen og få den over i en eventuel ny forfatning, vil det nok ikke blive let, hvis vi har lavet de kneb, som hr. Morten Messerschmidt er i gang med, på vejen.

Morten Messerschmidt (DF):

Nu kan det vel næppe forhindres, at medlemslande anvender de retsmuligheder, som de andre medlemslande har givet dem. Og når det meget klart fremgår af artikel 42 i EU-traktaten, at vi har vetoretten, så vil det være meget besynderligt, om andre lande pludselig skulle blive overrasket over, at vi så også vælger at anvende den.